

2310Soul

Του ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

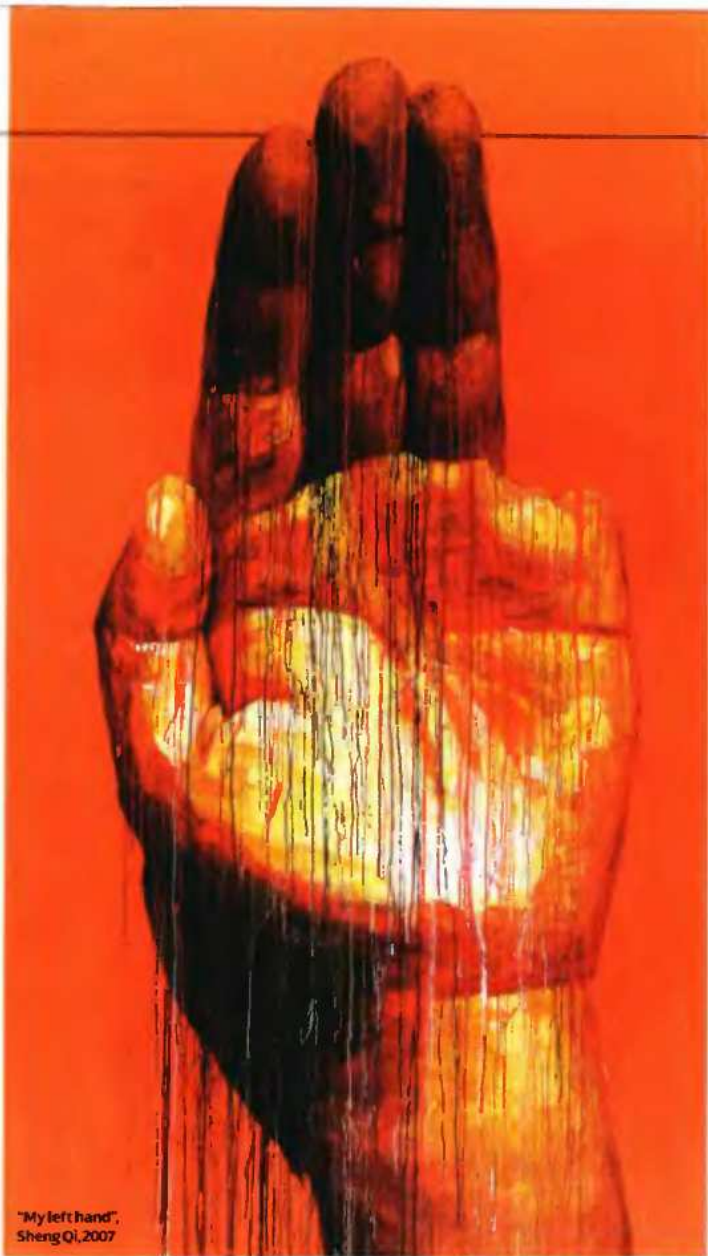
Praxis:

Θεσσαλονίκη σε αβέβαιους καιρούς

Μια μεγαλειώδης αστική βοθρολυματική εσάνς σάρωνε τον αέρα της Θεσσαλονίκης την Τετάρτη 27 Μαΐου. Κιτρινοκαφετι πλάγκτόν σαν ικτερος, απείρες φλούδες από λεμόνια και πορτοκάλια, πλαστικά μπουκάλια, σαγιονάρες έπλεαν στον θερμαϊκό. Η ατμόσφαιρα της παραλίας έζχνε σαν σάπιο κουφάρι, η μπόκα ήταν αφορητή, όμως, φευ, η ζώνη κυλούσε σε φυσιολογικούς ρυθμούς. Ανεμολι ποδηλάτες απολάμβαναν τη βόλτο τους, συντοξιοκοι έρχιναν το καλάμι τους, εραστες κέρι-κέρι, ένα σουρεαλιστικό σουρτα-φερτα πνιγμένα στο σκατό.

Ίσως να φτάνει οι τοξικές μυρωδιές που με κτυπήσαν κατακέφαλα, ίσως να φταίει η οργή μου για τη Θεσσαλονίκη που συνεχίζει να υποκρίνεται πως όλα βάναι καλάς (εναντίον μας), δεν εξηγείται αλλιώς το σωμα που είδα, σεκάνς από μια «Σκατοσποκαλυψη τωρα»: «Ο αερας ανεβασε τα μισφάρα, η συγκρουση των λιμωτων με την προκυμια ήταν τόσο δυνατη που τα τοιμένα τα ράγιον. Κι εκατονταδες χιλιάδες τονοι βοθρίλας πλημμύρισαν την παραλια, διαχύθηκαν στα παρακείμενα καφέ, βρήκαν διαδρόμους και καφε τιά παραποτάμια τους ένιξαν τις μπουτίκ της Μητροπόλεως, ξεχύθηκαν στην Τοιμοκή, οι πωλητρίες ουρίλιαζαν πως πνίγονται από τη βρομα, ποντικοι φορωντας φλούδα σεφρ βερμουδες επιδόθηκαν σε δεξιοτεχνικές ισοπλάικες φιγούρες».

Επιτάχυνω το βήμα και, τρεχοντας σαν Βιενναμέζος που το χωριο του σαρωνεται απο θανατερες ναπολι, τρυπήσω στις αποθηκες Β και Γ του λιμανιού. Η τεχνη της διαφυγής, η διαφυγή μέσω της τέχνης, η **biennale: 2** ως μονη ελπίδα σωτηρίας. Με σλογαν «**Praxis: Τέχνη σε αβέβαιους καιρούς**», με 57 καλλιτεχνικές ομάδες και δημιουργούς να εγκαθίστανται στη Θεσσαλονίκη έργα και δράσεις, ήταν η μόνη μου ελπίδα να γλιτώσω από τα αστικά κόρηνα που απειλούσαν να με περιλουσουν. Πιστευα πως κοκατοντάδες άλλοι σαν εμένα, σχεδόν σαν ικετες στην εστια της, θα ζηπούσαν άσυλο. Διαψεύστηκα οικτρά! Τετάρτη 27 Μαΐου, ώρα 6η απογευματινη, ολοι κιόλας δέκα άνθρωποι περιπλανήμασαν ανάμεσα στα έργα. Δυσκολο πραγμα να τα ρακουνησεις τον Θεσσαλονικιό, που κανονικά, με τοσους τόνους καφεΐνης στο αιμα του, θα έπρεπε να είναι νευρικός και ανουικας, αντί για αιώνες ναρκωμενος και διαλειπτικός απάν σε ό,τι προσπαθεί να μιλήσει για τη ζωή του κυρίως κουταλαπιρουνα και πατρία σύζου. Χαλαρά, ρε, σε λέω, αφού το ξερεκ.

"My left hand", Sheng Qi, 2007

Όταν λέει ο, εννοεί ο Τζόρτζ

Η Αργεντινα Γκαμπριέλα Σαλγάδο ιανεξαρτητη επιμελήτρια αλλά και επιμελήτρια δημοσιων προγραμμάτων στην Tate Modern, η Νιγηριανη, διευθυντρια του Κέντρου Σύγχρονης Τέχνης του Λάγος Μηνι Σιλβα και η διευθυντρια του Κέντρου Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης Συραγώ Τοιαρα είναι οι τρεις επιμελήτριες της φετινής Μπιενάλε. Εμπνευσμενες απο το βιβλίο «*Μετα τη θεωρία*» του Τέρι Ινγκλετον, σχεδίασαν μια διαδρομή που, με αφητηρία τα λιμόνι, κατευθινεται προς τα ιστορικά και εμπορικό κεντρα της Θεσσαλονίκης, εντάσσοντας οθωμανικά μνημεία και πλατείες, θεσμικούς αλλά και εναλλακτικούς χώρους, σε ενα φιλόδοξο εγχειρημα διακωσης της τέχνης στον αστικό ιστό. Ελευθερη μεταφραση: Αφου δεν πάει Θεσσαλονικιός στην τέχνη, ας πάει η τέχνη στον Θεσσαλονικιο.

Δεν μπορω να πω ότι ενθουσιαστικά με ενόητα e-MobilArt, μπορώ όμως να σας διαβεβαιώσω ότι στην παρακείμενη αποθήκη Γ τα πραγμα βράζει. Ο Κινεζος ζωγραφος Sheng Qi στηνει γιγάντιους πίνακες εμπνευσμενους από τη μοσική εξύμνηση της δύνα-

μης, μπλοκισμενους όμως με πικρα και δικτακτα σχολια περι της πανταχού παρούσας αστυνομευσης. Οι μιογιες στα έργα του μοιάζει να λιωναν, το σχολικό του περι νέας Κινας είναι αμειλκτο: πικω απο την εικόνα που προσπαθει να επιβαλει η εξουσια, καρδοκουνο τρομος και η ισοπεδωση των διαφορετικων φωνών. Ο Κουβανος Alexandre Arrechea ζωγραφίζει γιγάντια κτήρια ριμαλέας σοσιαλιστικής αρχιτεκτονικής, που στηρίζονται σε καρεκλες δειγματο μοντερνιστικού ντζάν, πυροβολώντας ευθεις στο σαθρα κομμουνιστικά υποδείγματα προοδου.

Η πιο εντυπωσιακή, όμως, εγκατασταση στην αποθήκη Γ είναι αυτή του Hew Locke. Από μακριά οι γιγάντιες φιγούρες των γέμων δάκνων εντυπωσιακά αστραφτερές. Εκπεμπουν ισχύ, λειτουργούν σαν πορτρέτο σπιβαρών ηγετών. Πλησιάζοντάς το, η εικόνα δεικνει το πραγματικό της πρόσωπο. Τριτο-

Η τέχνη της διαφυγής, η διαφυγή μέσω της τέχνης, η biennale: 2 ως ρόνη ελπίδα σωτηρίας

2310 club

Κείμενο - φωτό: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Χελώνα The beach and the bar

Ανάμεσα σε Σάνη και Κασσανδρεία, στην Κύψα, διάλεξε τα τελευταία χρόνια να ξεκαλοκαριάζει το Face Bar της Βογατσικού. Η «συμμορία» του Χρήστου Εξαρχόπουλου, βερμουδάτη και γκουρβατή, έφτιαξε στη Χελώνα την τέλεια κατάσταση. Απίστευτα tunes από dj Wicked και Γιωργο Ταυκενίδη, που «μαυρίζουν» τα σαββατοκύριακα πιο πολύ και από τον ήλιο, μεγάλη γκάμα τατουάζ σε μπράτσος και πλάτες, ιδανικά ηλιοβασιλέματα, το πιο in crowd της Θεσσαλονίκης, αλλά χωρίς νόζα. Κουλ ρέμπλεϊ, ο καλύτερος φρέντο καπουτοίνα φτιαγμένος από τα χέρια του Αγγελου. Κι αν πεινάσεις και δεν σου ακούν τα κρύα σάντουιτς του beach bar, πεταξου στη Φωκαια, στο κεντρικό καφέ-ναι, για ταίσιουρα, Πέντε λεπτά δρομος, κι εκεί «Χελώνους» θα συναντήσεις.

κοσμικα πρωτογονοι βασιλιάδες με στολές φτιαγμένες από πετσια και αστραφτερες κάντες, με τα παλιβόλα, το πιστόλι ή τα μαχαρια κρυμμένα εντεχνως πίσω από το εθνικ πλουμιστό dress code τους. Πρόσωπα σαν μασκες βουνοτου, ματια επικινδυνα, γελαιο κω που κρατούσα ότι η ώρα τέλους είναι η 8η βραδινή. Κι έτσι ξαναβγήκα στην μπόκα και τη ζέουσα ατμόσφαιρα της παραλίας, Same city, different shit. Οι ίδιοι ποδηλάτες, τα ίδια καψουροζεύγαρα, οι ίδιοι συνταξιοκοι ψιράδες, το ίδιο φρικτό μοταλιαρισμα. «Ιδανική μέρα για σκατόψαρα» σκέφτηκα παραφράζοντας το «μυανάνψαρα» του Σάλιντζερ. «Μπορεί η biennale: 2 να αναδείξει επί της παραλίας και άλλες μορφές ζωής;» αναρωτήθηκα. **Π**

→ stefanosstipanos@pathos.gr